

Bidden en het Verhaal van God

Eén van de vragen is: **'wat is de betekenis van het gebed als je voorstelt om niet meer rechtstreeks over God als een persoon te spreken?'**

Je kunt toch niet praten met een verhaal? Heb je dan nog wel een adres?

Ik kijk weer naar de geschiedenis van het gebed (cq het bidden) in mijn leven.

Het begon vroeger met het aanleren van de bekende gebedjes door mijn ouders ('**Here, zegen deze spijs, amen**' en '**ik ga slapen, ik ben moe**' en later het '**Onze Vader**'). Daarnaast leerde ik de rituelen van het gebed in de vorm van '**handen vouwen, ogen sluiten**' en '**op de knieën**'

Wat mij verteld is, is dat je dan met God praat en dat je Hem alles mag vragen en mag zeggen. En dat Hij altijd naar je luistert...

Op deze manier werd het beeld van **God** ingevuld als '**Vader in de Hemel**', die je altijd en overal kon zien en die altijd voor je zorgde.

Dat beeld is langzamerhand bijgesteld aan de hand van de ervaringen in het leven.

Je ontdekte al snel wat wel of niet werkte:

- mijn cijfers werden er niet beter van op school als ik daar een schietgebedje voor deed.
- Mensen werden niet altijd beter van hun ziekte als ik voor hen bad (soms wel, maar daar kon je geen staat op maken, ook al dacht ik soms, dat het dan wel afhing van de manier van mijn bidden...).
- En de dingen in de wereld veranderden ook niet door je bidden (oorlogen, onrecht, ellende, enz.) en ook niet in huis (ziekte, scheiding, ruzie, enz.).

Ja, en toen ging ik daarover nadenken...

Allereerst over het verschil in dingen waar je wel of niet voor kunt (cq mag) bidden: cadeautjes mocht niet, goede cijfers ook niet, iets voor jezelf ook niet, maar wel voor iets van een ander.

Dan de ontdekking, dat bidden eigenlijk nooit zorgt, dat er dingen gebeuren.

En natuurlijk gebeuren er wel (af en toe) heel bijzondere dingen, maar die zijn niet altijd noodzakelijk het gevolg van het bidden. Ze kunnen ook gebeuren, zonder dat er gebeden wordt.

Soms ben je jaloers op anderen, die wel een beetje opscheppen over (het resultaat van) hun bidden.

En ik was ook al gauw klaar met de doodoener, dat als er niet gebeurt wat jij gebeden hebt, dan zal God daar wel een bedoeling mee hebben...

Hoe dan ook: het gekke is dat er **bij mij wel de behoefte is gebleven aan het bidden, zonder dat ik het gevoel heb gehad, dat ik met iemand als God in persoon aan het praten ben.**

Als ik het nu voor mezelf op een rijtje zet is er bij mij sprake van het volgende proces:

Allereerst **de ontdekking, dat mijn bidden heel gauw in het teken stond van 'God voor mijn karretje spannen'**, oftewel God vragen om de dingen te doen, die mij niet lukken, of die ik niet durf, of waar ik me machteloos over voel. Een vreselijke ontdekking was het danken voor ons eigen eten en het bidden, dat God de mensen, die honger lijden maar te eten zou geven...

- **Het is geworden tot momenten van even stil zijn.** Bewustwording van '**hier**

ben ik' en 'ik richt me op het hier en nu'.

- **Momenten van het zoeken naar woorden om dat wat er in me is uit te drukken.**
- **Het gaat dan vaak om het bewust worden van alles wat mij gevoelsmatig en denkmatig bezighoudt.** Het 'formuleren van', zonder antwoorden en logica. Dat kunnen vragen zijn, maar ook losse gedachten.
- **Het sorteren van mijn ervaringen en het zoeken naar oprechtheid en diepe zin** van wat ik meegemaakt heb en mee maak. (beeld van de 'gelijkenis van het sleepnet': scheiding maken tussen dat wat waardevol is en dat wat niets voorstelt en alleen maar ballast is).
- Daarbij **aandacht voor wat mij echt geraakt heeft** (zowel negatief als positief).

Momenten van stil zijn: het kan zo maar even overdag.

Het gaat in de vorm van een gesprek met mezelf: ik luister en ontmasker mezelf. Ik ontdek, wat me echt bezig houdt en wat meer te maken heeft met de druk van anderen en wat de mensen zeggen of willen. Dit alles in het licht van Gods verhaal. Dan gaat het meestal over het zoeken naar associaties met betrekking tot bijbelverhalen (cq- teksten).

Je zou kunnen zeggen:

je houdt alles tegen het licht van het verhaal van liefde die zichzelf niet zoekt.

Om het heel concreet te verbeelden (een beeld helpt soms om iets van dichterbij te beleven) zou je kunnen zeggen: 'met de ogen van Jezus (cq. wat je van Jezus weet), kijken naar jouw leven, dat van anderen en je ervaringen.'

'Bidden' staat dan niet in het teken van 'vragen' maar in het teken van 'het gesprek'.

'Verhoring' zou ik dan niet willen gebruiken voor 'krijgen wat je vraagt', maar voor het gevoel, dat je in het gesprek 'geraakt' bent, dat je het gevoel van 'met ontferming bewogen' door je heen voelt komen. En dan maakt het niet uit met wie je spreekt (een ander mens, jezelf, of ergens 'ins Blaue hinein!...).

Dan zou het gesprek kunnen beginnen via de 'gebaande wegen', bekende rituelen, of gewoontegebeden, maar dan ineens terecht kunnen komen bij dingen die er voor jou toe doen op dat moment.

Dat lukt dus lang niet altijd. Ik betrap me er regelmatig op, dat ik zomaar wat doe zonder er goed bij na te denken. En toch... gewoon even stil zijn op bepaalde momenten zonder wat voor gedachten ook is bij mij toch geworden tot een gewoonte waar ik me wel bij voel. Heel vaak heb ik de ervaring, dat ik me bewust wordt van mijn eigen grote woorden (waarbij ik dan op dat moment vergeet te melden, dat ik 'graag zou willen dat het echt zo was'), en dat ik bij mezelf of bij een ander door de mand val... Dat onder ogen (kunnen) zien hoort, wat mij betreft, ook bij dat bidden.

Een adres?

Het maakt niet uit!

Het gesprek begint bij mij soms zomaar als een praten met mezelf of met een ander, op de plek waar ik de behoefte heb, en waar ik misschien een gevoel van veiligheid en geborgenheid hebt (niet bang voor een stotteren van mezelf of voor het oordeel van een ander..) en vaak ook het gevoel, dat ik niet alleen ben.

Het lijkt alsof ik dit tegen anderen zeg, en misschien is dat ook wel zo...

Maar het is wel de manier waarop het bij mij nu functioneert.
Ik moet zeggen, dat het gebed op deze manier veel meer betekenis en impact voor mijzelf heeft gekregen.

Voorbede?

Zorg, dat de ander weet hoe jij bij en met hem/haar betrokken bent. Zo kan ook de voorbede in de gemeente veel dichterbij komen in het delen met elkaar!

En de ellende in de wereld?

Daarvan komt ook altijd weer een stukje terecht op ons eigen bordje en voor onze rekening. Zonder die pijn zou ik het geen gebed of voorbede willen noemen...

Nou ja, ook hierin zal ieder zijn/haar eigen weg moeten/kunnen vinden!

En dan blijft er **genoeg ruimte over voor de dimensie van het mysterie**, zonder dat het daarmee heel vaag hoeft te zijn.

Het heeft allemaal te maken met de duiding en betekenis van wat er op **het unieke moment** plaatsvindt, waarbij de woorden **'ik'** (en 'jij' en 'wij'), **'hier'** en **'nu'** gebruikt kunnen worden. En die zijn gekoppeld aan het heel unieke en heel persoonlijke aspect van het leven, dat door niemand anders beleefd kan worden dan door de persoon (cq personen) om wie het gaat. **Misschien is dat ook wel het aspect van de betekenis van het woordje 'God', dat vergeten wordt: zonder dat aspect (van 'ik', 'hier', 'nu') is er alleen maar sprake van beschrijving en interpretatie, maar niet van 'ontmoeting' en 'geraakt zijn'.**